

Pavel, zajatec Krista
(Paul, a Prisoner of Christ)

kázáno v Jeffersonville 17. července 1963

Pane Ježíši, slyšíme o velkých a mocných skutcích, jež jsi už vykonal a stojíme nyní v očekávání. Buduje to naší víru a pomazává nás, abychom věřili, že nám bude dáno to, oč dnes večer prosíme. TY znáš jednoho každého a všechno, oč prosí, a modlíme se zvláště za ty, Pane, kteří jsou blízcí smrti. Dej mír do jejich duší, není-li v nich dosud, a dej uzdravení jejich tělům. Dej to, Pane. Modlíme se, Pane, abys naše sejítí v této středeční večerní modlitební hodině požehnal, neboť jsme se shromáždili u vědomí, že tam, kde se shromáždí dva nebo tři, budeš s námi.

Prosíme Tě, Pane, abys nám dnes večer dal Své Slovo. Mluv k nám, Pane a rozehrěj naše srdce, abychom poznali, jak se máme pro velký čas, který leží před námi, vychovat, neboť věříme, že se blížíme příchodu Pána.

Děkujeme Ti za lidi, kteří začínají poznávat víru jako cennou pro sebe a kteří vědí, co víra znamená. Protože to víme, děkujeme Ti za bohoslužby, které leží před námi. Věříme, že něco učiníš, Pane. Setrváme v očekávání, jako v těch starých časech a věříme, že je blízký čas, v němž otevřeš okna nebes docela a naplníš zaslíbení, která Bůh dal pro tento poslední čas.

Prosíme Tě nyní, Pane, abys byl se všemi v národech, neboť jsme dnes slyšeli o tak mnohých, kteří jsou všude v nouzi. Splň jim jejich prosby, Pane. Prosíme o to, abychom velkou ruku Boží viděli v pohybu mezi těmi, kteří v celém světě tuto velkou věc vyhlížejí. Odpusť nám naše hříchy. Kárej nás Svým Duchem a Svým Slovem, Pane, abychom se vychovali v poslušné služebníky — v poslušné služebníky ve vůli Boží. Chceme na to myslet a snažíme se v srdcích si představit to, co činili první křesťané, jaký druh lidí bychom potkali, kdybychom se setkali s těmi, kteří byli s Tebou v osobním kontaktu. Jak musely jejich obličejové zářit vírou a radostí! Jak musel jejich život být živým Slovem Božím, skutečné psané dopisy, jež byly čteny všemi lidmi, jak mezi lidem chodili. Ó Bože, dej to ještě jednou.

Nechť Ti je náš život tak oddán, aby Duch svatý mohl sám skrze nás žít a skrze nás mluvit, Pane. Ať si na to vzpomeneme, když jdeme po ulici a přijdeme do styku se světem, že bychom neměli být jako oni, Pane. My ustoupíme a přenecháme jim místo, jejich právoplatné postavení zde na zemi. Zaujmeme to poslední místo, protože víme,

že jsme vyslanci jiného světa. Máme království, které nastoupí k moci, Pane. Náš velký Král se brzy dostaví a převezme všechny krále vladařského okrsku a budeme tisíc let zde na zemi s Ním panovat a vládnout a navždy budeme s Ním.

Podržíme toto ve své mysli, Pane, a vyhlížíme nyní odpověď na naše modlitby. Činíme své přiznání a jestliže jsme něco učinili, něco řekli nebo mysleli, co bylo v protikladu k Tvé velké vůli, kéž krev Ježíše Krista nás očistí.

Řiď nás, Pane, jak ta sestra dnes večer řekla, že viděla svého muže, jak je na cestě do Chicaga. Veď je, Pane Bože, k místu, na němž je můžeš použít, aby mohli být paprsky světla pro druhé, kteří ještě tápou v temnotě a neznají dosud našeho Pána Ježíše. Předáváme Ti nyní bohoslužbu a poslechneme Slovo Tvého pokárání, abychom věděli, jak se máme na tuto velkou hodinu připravit. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Toto bylo pro mne tak trochu neočekávané. Zde jsem doma a velmi špatně bych to prožíval, kdybych nepřišel k modlitebnímu shromáždění, když nejsem právě zavolaný někam ke skutečně naléhavému případu. Pro mne samého i pro moji rodinu jsem přišel neočekávaně, tak řečeno, jako bych „spadl z nebe“. Jen jsem právě vkročil a opět rovnou šel. Rekl jsem: „Jdu na modlitební shromáždění.“ Neměla ani čas se vypravit, aby šla s sebou, neboť nevěděla, že přijdu.

Těší mě, že slyším svědectví této sestry o tom bratru, o světle tam na Jihu, resp. v Severní Carolině. Byl to Greenville? Southern Pines, ano. Bratr Lee Vayle byl dnes zde. Pokřtil jsem zde dnes bratra Thomase Parkera, vy víte, br. Vayle je jedním z kazatelů tam.

Vzpomínám si na to, když ten stín byl nad touto sestrou. Bylo to velké potvrzení, sestro. Duch svatý nás mnohdy nechá jít dále tak, aby zkoušel naši víru a víru ostatních. Jestliže přímo na něco hledíte a něco vidíte a říkáte to ... Druzí, kteří se dívají a nevidí to, říkají, že to tu ani není. Avšak je to tu.

Nikdo nemohl vidět světlo, jež sestoupilo na Pavla, a přece tu bylo. Nikdo neviděl holubici, jež sestoupila z nebe, a světlo, jež se zformovalo a viselo nad Ježíšem, než toliko Jan. Avšak bylo tam. Proto když jsem potom později lidem vypravoval o tomto světle, které je jako ohnivý sloup, nechtěl tomu nikdo věřit; avšak nyní to potvrdilo mechanické oko kamery.

Zlý duch je tmavý. Je to tak, jako by byl náš život zastíněn. Když jsme se stali světlem, když náš život souhlasí se světlem dne,

chodíme ve světle. Je to tak, jako byste hleděli ve dne ven a řekli: „Vidím slunce.“ Vidíte stín slunce, je to zrcadlení slunce. Není to slunce samo, dokazuje to ale, že slunce tu je.

Představuji si nyní, že byste seděli venku, jak tu obvykle postáváte a rozmlouváte spolu — znamená to, že žijete, ale je to jen stín života, neboť všechno musí mít v sobě tmu, aby to vytvořilo stín, hleďte, neboť stín musí míti tolik tmy a tolik světla, aby se vytvořil stín. Nemůže být výlučně tma a ne výlučně světlo. Jestliže je temno, pak je skutečně temno. Jestliže je jen světlo, pak neexistuje stín, není tu nic, aby se udělal stín. Jestliže je ale tma a světlo smíšeno, vznikne stín — tak jsme skutečnými stíny světla. Odněkud odrážíte světlo. Jste-li křesťanem, je toto váš stín, což jen dokazuje, že existuje život, kde nemůžete zemřít, neboť tento život má v sobě smrt. Hleďte, je to stín, neboť jste živá, pohyblivá stvoření se schopnostmi vidět, myslet, pohybovat se a mluvit – pět smyslů těla. Přesto víte, že to může být jen odraz, neboť život a smrt jsou v tom spolu smíšeny.

To fyzické musí zemřít; ale jestliže svým smrtelným životem odrážíte světlo nebes, potom zrcadlíte Boží věčný život. Zemřete-li potom, nemůžete nic jiného, než jít k tomuto světlu, neboť to je to, co jste zrcadlili. Jste-li temný svět a zrcadlíte jej, nemůžete jít jinam než do temnoty. Hleďte, nacházíme se v zrcadlení. Vidíme, že tak jistě, jako Duch svatý reflektuje světlo a život, smrt zde odráží temnotu před Bohem.

Asi koncem týdne, možná v neděli, dostaneme fotografii, která byla silně zvětšena, aby mohla být pověšena na černou tabuli. Nevím, jestli jste si toho všimli. Asi před týdnem jsme posílali zvukové pásky do celého světa. Sedm pečetí proniklo až do nitra ostrova Jamajky, kde jsem již byl na misiích. Tam za Modrými horami je všechno velmi primitivní. Mnohdy tam ti domorodci mají starý magnetofon, který se musí ještě roztáčet, jako stará Victrola, pak to nechají hrát a po několika minutách musí někdo přístroj znovu natáhnout.

Tato skupina měla magnetofon s šestivoltovou baterií. Všichni seděli pohromadě, jako my dnes večer zde a poslouchali pečete. Tak to bylo dobré. Během toho, co jsem mluvil, pozorovali, jak tentýž ohnivý sloup vešel do místnosti, tam, kde stál magnetofon, a utábořil se nad ním. Přinesli fotoaparát a udělali z toho snímek. Přesně tentýž visí tam přímo nad tím. Necháme jej zvětšit a umístíme jej tam, abyste to mohli vidět.

Jsme tak vděční za milost Boží, jež nás v tomto dni přivedla

do Jeho přítomnosti. Jsme vděční za mnoho věcí. Myslím, že se nyní jednou podívám, zda bych našel několik poznámek, o čemž bych mohl mluvit. Do této knihy jsem si zapsal několik textů. Budu-li moci nějaký nalézt, možná, že Pán mi něco o tom dá, co bych měl říci, zatím co se budeme modlit.

Jsme v očekávání pro neděli. Přinesl jsem poselství a v neděli vás zde dlouho zdržel, „Proč křičíš ke Mně, mluv k lidu a jdi vpřed.“

V neděli budeme mít bohoslužbu s uzdravováním, v níž se budeme modlit za nemocné. Oznamte to nemocným. Nejsou-li nemocní uzdraveni, musí existovat důvod, proč, když za ně bylo modleno. Chtěl bych držet v neděli ráno jen krátké kázání, jak dá Pán, a potom budu mít bohoslužbu s uzdravováním a modlit se za všechny nemocné. Billy Paul nebo někdo jiný zde bude v neděli ráno okolo osmé hodiny, kdy se otevírá kaple, aby rozdal lidem u dveří, nebo když vejdou, modlitební lístky.

Věřím, že mi Pán dal trochu nahlédnout do příčin, proč mnozí lidé nejsou uzdraveni. O tom bych chtěl pojednat. Myslím, že to spočívá v nedostatečném porozumění, a o tom právě budeme v neděli ráno mluvit, jak dá Pán.

Modlitební hodina ve středu večer je jen krátké shromáždění, v němž se scházíme k modlitbě, jak jsme to činili a měli navzájem společenství. Mnohdy si myslím, že jedna z velkých věcí, kterou v této době zjišťuji, je nedostatek upřímnosti v tom, co věříme. Jestliže by Bůh to, co činí dnes, učinil ve dnech Johna Wesleye, co by se tu bylo stalo?

Kdyby se ve dnech Martina Luthera nebo jindy stalo, co Ho nyní vidíme konat, jak to bylo skrze církev, skrze Ducha a vědou dokázáno ... Je to v činnosti, ale musí to být poznáno. Boží Slovo to zde oznamuje a mluví o tom dříve, než se to stane. A jestliže věci, jež On skrze prorockví oznámil, a o nich řekl, že je činit bude, se potom dokonalým způsobem stanou, přesně jak On to řekl, sedíme tu přesto tak nějak líně, jako kdybychom se ptali, zda bych tím mohl být míněn já? Zda by tím mohla být míněna církev, nebo zda skutečně já jsem do toho zahrnut? Myslím, že v neděli ráno se pokusím mluvit o těchto několika hlavních bodech, co by nás tak trochu mohlo osvětit.

Dnes večer jsem něco našel a otevřel. Než jsem sem šel, myslel jsem si: „A co, když tam přijdu a bratr Neville řekne: ‚Pojď sem a mluv‘ a potom si sedne?“ Myslil jsem si, že bude lépe napsat si několik míst z Písma, neboť vím, že on je skvělý bratr a my si ho vážíme.

Dříve, než se pomodlíme nad Slovem, bych rád představil jednoho bratra. V okamžiku nevím ani jeho jméno. Jsou to dva moji drazí přátelé, kazatelé a evangelisté na misijním poli. Slyšeli tato poselství z pásky a přicházejí z různých církví. Dva mladí muži – jeden má tak velký zájem, že nedávno přiletěl do Tucsonu a sám jedno shromáždění odřekl. Myslím, že jsem se účastnil snídaně „Obchodníků“, když ten milý mladý muž tam přišel. Jsou z Arkansasu a vážili sem dalekou cestu, abych je oddal. Vážím si toho, pomyslím-li, že lidé vloží takovou víru do vašich modliteb, věří, že Bůh vyslýchá vaše modlitby a odpovídá na ně, a mladí lidé svůj život takto začínají! Když sem včera přijeli, aby se nechali oddat, zjistili jsme, že zákon státu Indiána vyžaduje, aby vyčkali tři dny v tomto státě, než budou moci být oddáni, přesto, že se podrobili krevní zkoušce. Nemohou být tedy dříve než v pátek ráno oddáni.

Prosíme toho bratra, který je zde na konci, aby vstal a řekl nám, kdo je on, jeho milá dáma a i ten druhý bratr. (Ten bratr vydává svědectví.) Děkuji mnohokrát. Jistě přejeme těmto mladým poslům pro dílo Pána Ježíše požehnání Boží — nechť je provází na jejich cestě. Zatím co očekávám na příchod Pána a toužím po něm, přemáhá mě to, vidím-li mladé muže a mladé ženy tak vystoupit, s rozhodnutím v srdci sloužit Kristu. Pán vás bohatě požehnej, můj bratře a má sestro.

Otevřme nyní malou epištolu, o níž jsem nikdy předtím ve svém životě nemluvil. Je to jen jedna kapitola, dopis Filemonovi. Jsem trochu Ir a rovněž mám svorku na spodním chrupu, proto ne vyslovuji někdy jména správně, i když je znám. Mnohdy je také neumím správně vyslovit kvůli svému nedostatečnému vzdělání. Myslím, jak to někdo řekl, že se „Filemon“ správně vyslovuje.

Chtěl bych vzít z prvního verše jen jedno nebo dvě slova: „Já, Pavel, zajatec Ježíše Krista...“

To, co bych rád dnes večer, jak dá Pán, vzal jako text, je: **zajatec**.

Sotva si budete moci představit, že se Pavel považoval za zajatce, ve svobodě narozený muž, Duchem svatým naplněný, a přesto se označoval jako zajatec. Zjišťujeme, že při oslovení církve Korintské je psáno: „Pavel, apoštol Ježíše Krista“, jindy opět: „Pavel, služebník Ježíše Krista skrze vůli Boží“, když psal Timoteovi a ostatním. V dopise Filemonovi řekl: „Pavel, zajatec Ježíše Krista.“

O „Pavlovi, apoštolu“ bych rád mluvil v některý večer, i o „Pavlovi, služebníku“, avšak nyní: „Pavel zajatec.“ Z toho беру téma: Zajatec. Skloňme nyní na okamžik své hlavy.

Pane Ježíši, každý člověk, který je fyzicky způsobilý, může otevřít stránky této Bible, ale jen Duch svatý to může vyložit ve světle, v němž je to míněno. Prosíme Ho, aby přišel a pomohl nám nyní porozumět, co je tím míněno — když tento velký, mocný prorok Pavel sám sebe označuje za zajatce. Kéž nám to Duch svatý zjeví, zatím co na Něho očekáváme. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Dovedu si Pavla představit, když psal tento dopis Filemonovi, jak seděl ve vězení, dole v podzemí onoho města jako zajatec a ve svém stavu dovedl významu tohoto slova dobře rozumět.

Byl za mřížemi a věděl, co to znamená být zajatcem. A přece věřím, že apoštol chtěl vyjádřit něco víc, než jen svoji přítomnou situaci. Fyzicky seděl jako zajatec ve vězení, avšak věřím, že se odvolával na své bytí — svého ducha, svoji vůli — jako zajatec Ježíše Krista.

Všichni se musíme rozhodnout, jak chceme. Bůh to činí ve Svě spravedlnosti, neboť On musí postavit každého člověka na tentýž základ, jinak by prvního člověka, jemuž přenechal svobodnou vůli k rozhodování, postavil na nesprávný základ.

Hleďte, dnes večer jsme na tom docela přesně jako Adam a Eva. Neexistuje rozdíl. To správné i to zvrácené je postaveno před každého z nás. Život i smrt — můžeme učinit svoji volbu. Záleží na nás, abychom se rozhodli. Vidíte? Tak to učinili Adam a Eva a vidíte, že učinili nesprávnou volbu. Tím celé lidstvo vydali všanc trestu smrti. Bůh ale sestoupil dolů v podobě Muže, vzal smrt na sebe a zaplatil dluh smrti, aby všichni, kteří Mu patří, kteří toužili po tom, aby byli osvobozeni, mohli vyjít svobodní. Kdyby s námi nejednal stejným způsobem jako s Adamem a Evou, nýbrž by něco stanovil a řekl by: „Zachraňuji tě, ať chceš být zachráněn anebo nechceš“, potom by byl postavil Adama a Evu na zvráceném základu. Avšak každý z nás se musí v tomto dni rozhodnout mezi životem a smrtí. To musíme.

Jak jsem vyjádřil, váš život přesně dokazuje, na které straně jste. Nezajímá mne, co říkáte, na které straně stojíte – to, co denně činíte, to dokazuje, čím jste. Slyšeli jste to staré přísloví: „Tvůj život je tak hlasitý, že tvé svědectví nemohu slyšet.“ Hleďte, tak hlasitá jsou vaše jednání.

Vždy jsem věřil v jásání a poskakování, avšak vždycky jsem říkal: „Neskákejte výše, než žijete, neboť svět na to bude dávat pozor.“ Musíte vyskočit jen tak, jak žijete, neboť někdo vás pozoruje.

Nuže, jestliže lidé nechodí do sborů, mnozí to nedělají, a přece

jsou mnozí z těch, kdo nepřicházejí, upřímní lidé, V církvi vidí tolik zkaženosti, že by s tím nechtěli mít nic společného. Častokrát mluvíme o správném náhledu na to. Nemůžeme je ani obviňovat kvůli tomu, jak jednají lidé, kteří se nazývají křesťany. Největším kamenem úrazu, jaký svět má, jsou muži a ženy, kteří svědčí o tom, že jsou křesťany, a žijí něco jiného, než je jejich vyznání. To přesně souhlasí.

Nyní ke zklamáním, jež přijdou ve dni soudu. Hříšník, pašerák alkoholu, cizoložnice, hazardní hráč – ti nebudou zklamáni, až uslyší větu: „Odejděte ode Mne do věčného ohně.“ Ti nebudou zklamáni, ale ten, kdo se snažil skrýt za církevním vyznáním, to je ten, kdo ve dni soudu bude zklamán – kdo se přiznává k tomu, že je křesťanem, a přece žije jinak. Bylo by pro něho lépe, kdyby nikdy nevydal nějaké svědectví. Učinil začátek, potom ale vyžíval něco jiného; proto je největším kamenem úrazu. Je to vyznavač, jenž říká, že je křesťanem, a přece žije jinak.

Neposuzujte svůj život vždy podle toho, kolik máte síly k vykonávání divů; a neposuzujeme se také podle toho, kolik známosti máme o Slovu, ale posuzujte se vždy tak, že jdete do sebe a učiníte nález stavu, jaký druh ovoce život, jak jej nyní prožíváte, právě nese. Jak jsem nedávno v jednom shromáždění „Obchodníků“ ve Phoenixu, Arizona, kázal o zrcadlení Ježíše, kterého odráží křesťanský život.

Řekl jsem, že jsem se narodil v Kentucky, kde je to velmi primitivní, zvláště tehdy, když jsem byl dítětem. Tento jistý malý chlapec neměl nikdy takový domov, jaký máme zde, kde máme tolik hezkých dam, jež musí hledět do všech zrcadel v celém domě, aby jim správně seděl jejich účes atd. On však měl jen jedno malé zrcátko, střepeček, který byl upevněn venku na stromě, tam, kde byla lavice na mytí a jeho matka i otec se tam myli, česali vlasy atd. Toto malé zrcátko, upevněné na stromě, stačilo.

Upřímně řečeno, to je druh domova, jaký jsme měli. Když se chtěl někdo podívat do zrcátka, pak jsme si my děti přinesly bednu, stouply si na lavici k mytí a podívaly se do toho kousku zrcátka, který jsem sám přinesl ze skládky smetí. To nebylo v Kentucky, to bylo zde v Indiáne, v Utica Pike.

Nuže, tento malý chlapec se sám ještě nikdy přesně neviděl. Přišel do města, aby navštívil svoji babičku. Na obchůzce pokojem — babička měla dům, v němž na celých jedné dveřích bylo umístěno zrcadlo — vběhl ten malý chlapec do pokoje a uviděl před sebou jiného malého chlapce a tento chlapec rovněž běžel. Tak si myslel, že by se měl na několik minut zastavit, aby viděl, co ten hoch bude dělat.

A když se zastavil, zůstal i ten druhý hoch stát. Když otočil hlavu, otočil i ten chlapec svoji. Poškrábal se na hlavě – ten chlapec se také poškrábal na hlavě. Konečně přistoupil blíže, aby to prozkoumal. Otočil se, jeho matka i babička ho udiveně sledovaly, a on řekl: „Ó, maminko, to jsem já!“

„Tak“, řekl jsem, „zrcadlíme i my něco.“ Hledte, náš život je zrcadlením. Nuže, kdybychom byli žili ve dnech Noemových, na kterou stranu bychom se byli postavili? Na kterou stranu bychom se postavili v oněch velkých dnech, v nichž žil Noe? Na kterou stranu bychom se postavili ve dnech Mojžíše? Na kterou stranu ve dnech proroka Eliáše, když celý svět byl pohlcen do masového modernismu; jak moderní Jezábel zahнала všechny služebníky Pána, – jak vichřicí zahnaní – a církve a kněží, všichni se před ní skláněli. Postavili byste se na stranu popularity, nebo byste byli stáli při Eliášovi?

Myslíme-li na dny Pána Ježíše, na tuto nepopulární osobu, On nebyl vyškolen světem. Neobjevili žádnou školu, již by byl navštěvoval, žádné znalosti semináře, On vystoupil s pověstí, že byl nemanželsky narozen a začal zvěstovat evangelium, jež stálo v protikladu ke všemu, čemu byli kdy učeni.

Odsoudil kazatele a jejich organizace atd. Proto organizace vydaly prohlášení, že každý, kdo by tam jen šel, aby tohoto takzvaného proroka jen slyšel, byl vyloučen za synagogy, což byl smrtelný hřích. Museli být postaveni k odpovědnosti, jediný způsob bohoslužby byl pod krví beránka. Museli přijít k této oběti. Takhle ale byli těmi vyobcovanými. Jaká velká věc to byla. Avšak tento muž to všechno ignoroval, a přesto byl v dokonalém souladu s Písmem, ale ne tak, jak je znali oni.

Na kterou stranu byste se byli postavili? Nuže, neříkejte ... Váš život, který nyní žijete, zrcadlí přesně to, co byste učinili tehdy, neboť stále ještě máte téhož ducha. Jestliže se nyní stavíte na jejich stranu, činili byste to i tehdy, neboť tentýž duch, který je nyní ve vás, byl v lidech tenkrát.

Hledte, ďábel nebere svého ducha pryč; on jen přechází z jednoho člověka na druhého. Ani Bůh nebere pryč Svého Ducha, On přechází z jednoho na druhého. Tentýž Duch, který byl na Eliášovi, přešel na Elizea, stejný přešel na Jana Křtitele atd. Duch svatý, který byl na Kristu, přišel na učedníky a stále dále, a přichází stále ještě na lidi.

Hledte, Bůh nebere Svého Ducha pryč. Je nám přenecháno, abychom učinili volbu. Z tohoto zde vůbec nevyrozumívám, že toho Pavel litoval, nebo že by řekl, že je mu líto, že je zajatcem. On sám se

tak označil. Věřím, že Duch svatý přiměl Pavla k tomu, aby to tak napsal, když vzal pero, aby napsal tento dopis. Může tomu tak být dokonce i dnes večer, že budeme moci vzít souvislost z tohoto textu a ukázat, proč to Pavel učinil, neboť je to podle Písma; a to „podle Písma“ je věčné. Myslím, když Pavel v tomto ponurém, starém vězení seděl a odtud psal svému bratru, aby ho přivedl k vědomí, že je zajatcem Ježíše Krista, mohl to tím, co viděl kolem sebe, plně vyjádřit.

Byl ve vězení, avšak to nebylo to, o čem psal tomuto služebníkovi Kristovu, jenž byl kazatelem jako on. Mluvil o tom, že je zajatcem Slova Ježíše Krista, neboť Kristus je Slovo. Pavel byl velkým učencem své doby. Měl velké cíle. Byl mužem, jenž byl vyškolen lidmi.

Jeden kolega jménem Gamaliel byl velkým učitelem – označil bych to za jednu z velkých škol, jakou mohl navštěvovat; jako my to kupříkladu říkáme o Wheatonovi nebo Bobu Jonesovi nebo o nějaké z velkých fundamentálních škol – byl vyškolen na kazatele Slova. Byl velmi vzdělaným, chytrým a inteligentním mladíkem s velkým cílem stát se jednoho dne snad knězem nebo veleknězem svého národa.

Měl cíl a byl pro něj vyškolen, věnoval tomu celý život, snad od osmého nebo desátého roku života do třiceti nebo pětatřiceti let, až byl s celým studiem hotov a měl všechny diplomy a vyznamenání. Měl s veškerým duchovenstvem, ba dokonce s veleknězem v Jeruzalémě dobré vztahy. Byl jím samým pověřen – tento velký Saul byl písemně pověřen – aby odešel do Damašku a vyhledal všechny, kdo vzývali Boha v protikladu k tomu, co říkal on, svázal je a vsadil do vězení, a v případě potřeby je vydal na smrt, kdyby tak chtěl.

Měl velké cíle. Ale nyní všechno, k čemu byl vyškolen, z něho Bůh vyňal. Všechno, co bylo jeho předsevzetím, zač jeho otec vydal peníze, úsilí jeho otce i matky – všechno mu bylo vzato, protože Bůh pro něho něco měl. Proto byl od cíle svého života zajat pryč a stal se zajatcem Ježíše Krista, který je Slovo. Cesta do Damašku Pavla proměnila.

Možná, že se schylovalo v tom dni k jedenácté hodině, když byl vržen k zemi a uslyšel hlas, který k němu volal: „Sauli, Sauli! Proč mě pronásleduješ?“ Vzhlédl, a když se podíval vzhůru, věděl, protože byl Žid, že ten ohnivý sloup byl Pán, který řídil děti Izraele. Věděl, že to byl On.

Myslete na to, tento Hebrejec by nikdy neoznačil něco jako Pán, PÁN, Elohim, kdyby nebyl přesvědčen o tom, že to byl On, neboť byl vzdělaným učencem. Když vzhlédl a uviděl toto světlo – ohnivý sloup – který jeho lid vedl pouští, řekl: „Pane“, Elohim, PANE.

„Pane, kdo jsi?“ Jaké překvapení to muselo být pro tohoto teologa, když uslyšel: „Já jsem Ježíš...“ přesně tentýž, proti Němuž tak velice byl! Jaký obrat!

Ó, muselo to být něco strašného pro toho muže, zjistit, že přesně to, oč usiloval, současně pronásledoval! Jeho ctižádost ho zavedla dále od hlavní věci, kterou se domníval konat. Jaký veliký šok to musel být pro tohoto apoštola, když mu bylo řečeno: „Já jsem Ježíš...“, právě ten, kterého on pronásledoval! „Proč Mě pronásleduješ?“

Jiný výrok, který bychom sem měli dostat, jest: Vidíte, když se posmívají církvi, posmívají se ve skutečnosti nikoli církvi, nýbrž Ježíšovi. „... *proč Mě pronásleduješ?*“ Jak mohl Pavel se vši svojí inteligencí věřit, že skupina, kterou pronásledoval, byla právě tím Bohem, jemuž si nárokoval sloužit.

Myslím, aniž bych se musel zabývat podrobnostmi, že jste všichni natolik vzdělání, abyste věděli, co míním. Totéž se děje dnes.

Pavel pronásledoval ve své nevědomosti tyto jednoduché, nevzdělané Galilejce, kteří tohoto muže z Galileje již v pokoře dokonale přijali, ačkoli on přece byl tak inteligentní a chytrý, mnohem chytřejší než oni. Pavel to však se svou velkou učeností a chytrostí nemohl přijmout.

Jaký obrat to musel pro něho být na této cestě. Byl zasažen slepotou, aby své předsevzetí nemohl vykonat, ale byl přiveden do ulice, zvané „Přímá“, do domu muže jménem Juda. Potom tam přišel prorok jménem Ananiáš, který viděl jeho i to, kde se nacházel, ve vidění. Přišel, vešel dovnitř a řekl: „Bratře Sauli, Pán, který se ti na cestě sem ukázal, mě poslal, abych na tebe vložil ruce, abys prohlédl a byl naplněn Duchem svatým.“ Hleďte, kde to bylo.

Co to muselo být pro Pavla, když viděl, že byl vyučen v úplném protikladu k tomu. Nyní se pro něho stalo všechno vzdělání, jež měl, bezcenným. Věděl, že měl prožití. Zde je ještě dobré ponaučení pro nás: Prožití samo nestačí, musí to být prožitek podle Slova Pánova.

Když poznal a pochopil, že to bylo něco tak velkého, co přijal již někdo jiný před ním, odebral se na tři a půl roku na poušť do Arábie, vzal Bibli, jak tehdy byla, Starý zákon, odešel tam a porovnával toto prožití, které měl, zda to bylo podle Písma.

Co by bylo, kdyby řekl: „Nuže, mám zato, že je to jen přechodná věc, poslechnu rozum,“ a šel by dále. Musel se stát zajatcem věci – zajatcem. Poté, když to porovnal a poznal, mohl na základě těch symbolů napsat dopis (epištolu) k Židům.

Tři a půl roku se zaměstnával Slovem a zjistil, že Bůh sám, který ho povolal, ho vrátil zpět, proměnil celé jeho vědění, všechno, co kdy myslel, všechno, k čemu byl kdy vyškolen, celou jeho tížádnost – všechno bylo od něho odňato a on se stal zajatcem.

Láska Boží byla tak uchvacující a zjevení takové, že od toho nemohl již upustit. To je pravdivé prožití každého pravého věřícího, který potká Boha. Vejdete do spojení s něčím, co je tak velké, že se stáváte zajatcem, pryč ode všeho ostatního. Hleďte, vzdálíte se ode všeho, abyste se do toho uzavřeli.

Ježíš to jednou vyjádřil, když řekl: „Království nebeské podobá se muži, který kupoval perly.“ Když nalezneme drahocennou perlu – on prodal všechny, aby získal tuto jednu. Tak je to také zde. Máte rozumové chápání. Máte teologickou zkušenost, avšak když nadejde ten okamžik a vy skutečně najdete pravou věc, odstraníte všechno ostatní a uzavřete se do toho.

Pavel věděl, co to bylo. Zjistil, že byl do něčeho zapražen. Jako to děláme s koněm, který má něco tahat. Pavel věděl a poznal po tomto prožití a po třech a půl letech, v nichž své prožití porovnával s příklady Bible, že ho Bůh zvolil a skrze Ducha svatého zapřáhl; měl prožitek, aby nesl evangelium pohanům. Duch sám jej zapřáhl.

Dnes jsme jako služebníci Boží dáváni pod jho a zapřahování. Nemůžeme vytáhnout, jediné, že jsme zaprazeni pod jho Slova. Úplně jedno, co někdo říká jinak, jste pod Jeho jhem. Je na něm něco, že se od něho nemůžete vzdálit. Jste Jím zaprazeni skrze Ducha svatého. Podrobilo vás to Slovu. Lhostejno, co někdo říká jinak, je to Slovo, jež vás sleduje. Jste jím okširováni; s ním zaprazeni do jha. On byl skrze Ducha zapražen do Slova. Zdržoval se v Arabské poušti, dokud všechny předchozí věci, prožitky a cílevědomá usilování nebyly od něho vzaty.

Zjišťujeme, že i dnes jako první musíme být toho zbaveni, avšak lidé nechtějí být svlečení. Metodistický bratr by chtěl trochu trvat na metodistickém učení. Baptistický bratr by chtěl tak trochu trvat na baptistickém učení. Ale hleďte, musíte být úplně ode všeho oproštěni a být nově narozeni a odtud začít, jak vás povede Duch svatý. Nemůžete říci: „Nuže, můj tatínek řekl, že to přijal v církvi, když podal ruku pastrovi. On je dobrým věrným členem.“ To mohlo pro jeho běh postačovat, my se ale účastníme v jiném běhu o závod.

Musíme se nyní vrátit k biblickým dobám pro tento den. Kněží byli také zaprazeni, avšak hleďte, přecházelo to do jiného časového úseku a oni proměškali odložit staré jho a obléci jho nové.

Totéž zjišťujeme dnes. Prošli jsme věkem denominací, to jsme dokázali „Církevními věky“ i Biblií. Ale nyní přicházíme do nového věku, v němž Duch svatý sám sestupuje, sám sebe potvrzuje, sám sebe sděluje a naplňuje každé zaslíbení, jež On dal.

Ó, jaká to velká doba! On to poznal. Pochopil také, že nemůže – i kdyby chtěl – jít na místa, která pod to byla ještě porobena. Věděl, že jeho úsilí ho táhlo k bratřím, kam byl zván, aby přišel, a přece byl Duchem svatým veden konat něco jiného. Nepatřil sám sobě.

Třeba řekl někdo: „Bratře Sauli, nebo bratře Pavle, chtěli bychom, abys přišel sem, neboť máme největší církev, máme nejvíce posluchačů. Tvé oběti budou velké,“ atd., avšak protože byl veden Duchem, pomyslel si: „Mám bratra na druhé straně. Musím jít tam a zachránit ho, přivést k Pánu.“ Duch ho vedl, aby šel jinam. Byl to správný zajatec.

Ó Bože, učiň z nás takové zajatce; pryč od našich sobeckých cílů, od našich vlastních úsudků a způsobu našeho lepšího myšlení, abychom se stali zajatci Ježíše Krista. Myslím, že to bylo velké prohlášení: Jsem Kristovým zajatcem.

Myslete na to, On je Slovo. Lhostejno, co jinak někdo myslí, je to Slovo. Jste prostě Jeho zajatcem, toť vše. Musíte jednat, jak je přikázáno.

Nemohl jít na určitá místa, jak chtěl. Proč ne? Duch mu to nedovolil. Vzpomínáte si, že se Pavel často pokoušel jít na jedno místo, a myslil: „Tam bych mohl mít velké shromáždění,“ avšak Duch mu to zakázal.

Nuže, to jasně vypovídá a dokazuje, že Pavel byl zajatcem, zajatcem Ježíše Krista a skrze Ducha poddán pod Jeho Slovo. Ó, to mám rád. On byl spoután. Byl spoután řetězy, pouty lásky. Byl s Kristem pod jedním jhem. Nemohl být ničím jiným poroben. Byl s Ním pod jedním jhem. Kamkoli byl veden, tam musel jít; nehledě k tomu, jak zelená stezka na jedné nebo druhé straně vypadala — musel jít cestou, kterou šel Vůdce i jho.

Ó, kdybychom se dnes večer jako Branhamova kaple mohli stát zajatci, pryč od našeho sobeckého bytí a našeho vlastního snažení; že bychom se úplně a cele oddali a s Ním byli ujařmeni, úplně jedno, co zbytek světa smýšlí, co zbytek světa činí. Jsme porobeni pouty lásky – jsme zajatci! Mé nohy jsou tak spoutány s Kristem, nemohou jít na taneční zábavu; moje oči jsou tak spoutány s Kristem, že má hlava je otáčena pryč, vidím-li na ulici moderní striptýz, mé srdce je tak

v lásce k Němu ujařmeno, že již nemohu mít lásku k tomuto světu. Moje vůle je tak s Ním porobena, že už vůbec ani nevím, co bylo mým úsilím. Jakkoli Ty vedeš, chci následovat. Budu zajatcem.

Pavel byl správným zajatcem. Nevydával falešná prohlášení. Byl vyučen Duchem svatým, aby vždy očekával na Slovo. Byl vyučen nejprve v jednom způsobu, avšak pak ho Bůh přeškolil, aby očekával na Pána, úplně jedno, jaká byla jeho usilování.

Doufám, že vám budu moci nyní něco skrze Ducha svatého ukázat. Vezměme si nyní jeden příklad. Jednoho dne šel Pavel se Silasem ulicí jistého města, kde měl probuzení, a demony posedlá dívka ho následovala a pokřikovala za ním. Pavel bezpochyby věděl, že jako apoštol měl autoritu přikázat zlému duchu, aby vyšel z toho děvčete. Avšak všimli jste si, že vyčkával den po dni, až docela náhle k němu Duch svatý promluvil? Řekl: „Toto je ta hodina!“ Potom pravil: „Duchu, vyjdi z ní ven!“

Hleďte, věděl, že musí čekat na Pána. To je ono, skrze co tak mnozí lidé v dnešní době uvádějí pohanění na Slovo. Ženou se plní horlivosti. Kolik probuzení již ztroskotalo kvůli takové věci; protože evangelista nevyčkal, až by se dozvěděl, co chce Pán říci.

Mnozí řekli: „Pojď sem,“ a oni jdou ihned, protože společenství říká: „Jdi!“ Duch svatý by řekl něco jiného, avšak ctižádost toho muže, stát se přednostou okresu, to neb ono, starším, biskupem nebo něčím jiným, ho táhla: „Ty musíš jít“, a přece ví velmi dobře, že Duch svatý říká: „Jdi tamhle!“ Hleďte, je pod jhem své organizace, je zajatcem organizace! Jestliže je ale ujařmen Kristem, bude veden Duchem svatým! Je pod jhem – zajatcem. Nevadí mu, co někde někdo říká. Je to jako znějící měď a zvonící zvonec. Poslouchá jen hlas Boží, a mluví, jen když zazní. Sám neříká nic.

Někdo řekne: „Ó, bratr Jones, bratr Roberts...“ nebo některý z velkých mužů v naší zemi dnes, jako Tommy Hicks, Oral Roberts nebo br. Tommy Osborne, někteří z těchto velkých evangelistů... kdyby někdo řekl: „Pojď sem, Tommy, jsi velký muž Boží,“ nebo „Orale, mám zde strýčka, který leží, je spoután a nemocen. Chtěl bych, abys přišel sem. Věřím, že máš moc, abys ho uzdravil.“

Možná, že by mu Duch svatý řekl: „Nyní ne.“ Avšak kvůli přátelství k tomuto muži je povinen k němu jít. Neučiní-li to, stane se ten muž jeho nepřítelem. Ten muž pak řekne: „Nuže, tam a tam šel, to dítě nebo toho mladíka uzdravil; vím to, že to učinil. Jsem léta jeho přítelem, ale ke mně nejde.“ Avšak, jestliže byl Duchem svatým puzen, aby nechodil, raději by neměl jít – je-li ujařmen Bohem. Miluje svého

přítele, musí však být ale veden Duchem svatým, aby tam šel, jinak to stejně nepomůže. To jsem tak často zažil.

Pavel vyčkával, aby mu Duch řekl, co má dělat. Nejlépe je očekávat na Ducha.

Potom, co jednoho večera kázal, vyšel ven a viděl tam zmrzačeného člověka. Pojednou k němu promluvil Duch a on odpověděl: „Poznávám to.“ Jak? Právě tak, jak to poznal, když ztroskotali s lodí na ostrově. „Poznávám, že máš víru, abys byl uzdraven. Postav se na své nohy! Ježíš Kristus tě uzdravil.“

Tady to máte – byl pod jhem. Třeba držel probuzenecká shromáždění celý týden, aniž by se bylo něco stalo, přes to očekával, až to řekl Duch svatý. Hleďte, byl pod jhem rozkazu.

Nyní řeknete: „Bratře Branhame, vyvracíš, cos řekl v neděli, že jsi celou dobu čekal.“ Avšak pomyslete na to, byl to Duch svatý, jenž tam na cestě ke mně promluvil a řekl: „JÁ tě posílám zpět mezi nemocné a trpící.“ Je to poslušnost vůči Duchu svatému. Jistě. Nešel jsem dříve, dokud mi to On nepřikázal, abych tak učinil. Očekával jsem na to Tak praví Pán, až jsem to Tak praví Pán obdržel. Nuže, hleďte, to je něco jiného, v tom je rozdíl.

Ano, on očekával na Slovo Pána. Byl nutkán Duchem, aby činil jen to, co Bůh rozkázal. Potom se stal zajatcem Ježíše Krista. Prátele, kdybychom se jen mohli stát zajatci!

Vím, že je horko, rád bych se však zmínil ještě o několika mužích. Poznamenal jsem si jich ještě šest nebo osm, chtěl bych ještě uvést alespoň jeden nebo dva charaktery.

Podívejme se na charakter Mojžíše. Zrodil se jako osvoboditel a věděl, že se jako osvoboditel narodil. Dříve, než něco řeknu o Mojžíšovi, chtěl bych předeslat toto, že Bůh vždycky musí vzít muže, jenž mu chce upřímně sloužit, aby z něho učinil Svého zajatce. Takový muž musí odložit každé usilování jež má, všechno, čím je, všechno – život, duši, tělo, vůli, úsilí i všechno ostatní a stát se úplně zajatcem-Kristovým, jenž je Slovo, aby sloužil Bohu.

Musíte chodit třeba v protikladu k vlastnímu přesvědčení. Třeba si myslíte, že by vás mohli v jisté organizaci vyzdvihnout a svěřit vám něco velkého, abyste mohli vyniknout. Avšak, co zjistíte sami na sobě? Po chvíli zjišťujete, že podléháte. Teprve když Bůh nalezne muže, který je ochoten se stát Jeho zajatcem...

Bůh vyhlídí po zajatcích. To dělal vždy. Můžete to sledovat celým Písmem. Takový muž se musí vůči všemu ostatnímu stát zajatcem

Kristovým. Proto nemůžete být spojeni s ničím jiným než s Kristem. Dokonce ani s vaším otcem, matkou, bratrem, sestrou, vaším mužem, vaší ženou, nebo kýmkoliv... – jste spojeni jen s Kristem, a jen s Ním. Potom vás Bůh může použít. Až do té doby to nemůžete.

Jdu-li někam, mluvím mnohdy k lidem ostře. Hleďte, pokouším se vás osvobodit. Musíte dostat východisko. Jak mnohdy mluvím o ženách, které si stříhají vlasy a nosí tyto oděvy, a přece stvrzují a udržují křesťanské vyznání.

Vy řeknete: „To je něco vedlejšího.“ Nuže, nějak někde musíte začít. Potom začnete přece přímo u abecedy! Osvobodte se od světského vzezření a staňte se zajatci Kristovými! Pokračujte osvobozovat se ode všeho, až konečně poslední pouto bude odříznuto. Potom jste zajatcem, potom jste v Jeho moci. ON vás má pod Svým panstvím.

Mojžíš věděl, že se narodil jako osvoboditel. On to věděl. Všimli jste si, jaký byl cíl Mojžíšova úsilí? Věděl, že matka mu vyprávěla, že byla jeho chůvou. Bezpochyby mu jeho matka, když se Mojžíš narodil, řekla: „Víš, Mojžíši, když tvůj otec a já jsme se neustále modlili, pozorovali jsme a ve Slově spatřili, že tu byl čas pro příchod vysvoboditele; modlili jsme se: ‚Pane, Bože, chtěli bychom vidět toho osvoboditele.‘

Jedné noci promluvil k nám Pán ve vidění, že se narodíš a budeš osvoboditelem. Nebáli jsme se příkazů královských. Nestarali jsme se o to, co říkal král, neboť jsme věděli, že se narodíš jako osvoboditel, Mojžíši. Věděli jsme, že tě nebudeme moci správně vychovat.“

Pomyslete na to, byli již čtyři sta let v Egyptě.

„Chtěli jsme ti dopřát pravé, správné vychování. Proto jsem tě vzala a dala do skříňky a pustila po Nilu. Potýkala jsem se s proudem, který tuto skříňku hnal rákosím a ostřicí a donesl ji na míle daleko, přímo k paláci faraónovu, kde bylo koupaliště faraónovy dcery. Věděla jsem, že potřebuješ nějakou ženu, která by tě vychovala. “ V oněch dnech neměli lahve, aby nemluvnata krmili, tedy se museli poohlédnout po chůvě.

„Poslala jsem tam Miriam. Stála tam a řekla: ‚Vím kde bych našla chůvu‘ Přišla a přivedla mě.“ Řekla: „Mojžíši, můj miláčku, je ti nyní 16 let, staneš se synem faraónovým, a jednoho dne budeš osvoboditelem, který odtud lid vyvede.“

Ctižádost Mojžíšova vzrostla. „Budu studovat, matko. Naučím se všemu, co mohu. Víš, co udělám? Budu pilně studovat válečné umění, abych věděl, jak bych mohl lid odtud vyvést. Stanu se velkým

generálem, biskupem. Budu vědět, jak se to dělá. Vyvedu je. Dosáhnu doktorského titulu a učiním to.“

Jako otec Chiniquy, jestliže jste kdy četli jeho knihu. V pořádku. Víte, že chtěl obrátit všechny protestanty a pak se sám stal jedním z nich; byl velkým knězem před mnohými léty. Měli byste si přečíst jeho knihu. Jmenují ho otcem, on však byl vlastně bratr Chiniquy. Nikoho nejmenujeme otcem v tomto způsobu. Zjišťujeme, že četl Bibli, aby mohl vyvrátit protestantské náboženství, ale nepochodil. Věřím, že Duch svatý na něm patrně pracoval, když Bibli začal číst; přijal Ducha svatého a stal se jedním z nich.

Pak si povšimněte tohoto: Mojžíšovi se dostalo kompletního vzdělání, neboť věděl... Byl tak chytrý, vzdělaný, tak učený, že se mu nikdo nevyrovnal. Dokonce mohl učit Egypťany. Mohl učit jejich psychology. Mohl učit jejich generály, co je válečné umění. Byl významným mužem. Lidé se obávali Mojžíše kvůli jeho vlivu.

Ó, taková učenost! Byl jako arcibiskup nebo snad jako papež. Byl váženým hochem, mocným mužem. Věděl, že se narodil, aby toto vykonal. S velkou tíží se připravoval, aby to učinil.

Právě tak, jak je to dnes. Neříkám nic proti mužům, kteří jsou vyučováni v těchto školách. Neříkám nic proti teologické škole, jež má být zde na Západě postavena za 150 milionů dolarů. Hleďte, letniční staví školu za 150 milionů dolarů. Míním, že by to mělo být použito pro misionáře na poli.

Avšak, ať konají cokoli, když odtamtud vyjdou, čím jsou? Skupinou „rickies“! Zrovna tak odtamtud vycházejí. Totéž jsme měli se všemi předtím. A oni jdou v téže linii.

Zjišťujeme, že Mojžíš s celým svým vzděláním, a i dnes se vším vzděláním, s nímž dělají velké biskupy s velkými cílevědomými snahami — co děláme my? Naše snažení je právě takové, jako Mojžíšovo. Dříve, než mohl Bůh vzít do Své ruky muže, musel ho svléci z celého jeho usilování. Musel mu vzít jeho vychování.

Vytáhl, aby osvobodil, usmrtil jednoho Egypťana, a když to učinil, zjistil, že to bylo zvrácené. Nedokázal to. To nebyl ten způsob. Bůh ho musel vzít ven do pustiny, na poušť, na liduprázdné místo.

Postřehli jste, je to podivné, že Bůh tyto muže, pro něž má poselství, bere do pouště. Vzal na poušť Pavla, aby ho vychoval a řekl mu všechno o jeho velkých viděních. „Jdi ven na poušť, jdi do pouště. “ Tam zůstal, dokud mu Bůh nedal dokonale vědět, co má dělat.

Mojžíše vzal On ven na poušť, ponechal jej tam čtyřicet let

a zbavil ho teologie a veškeré ctižádosti. Ó, co to bylo za dobu, když se mohl ohlédnout zpět a vidět své selhání! Jak bychom dnes večer měli učinit totéž, vidíme-li svoji ctižádost.

Pohledte na polní tažení s uzdravováním a vizte, zda Pán před několika lety něco učinil a začal konat v uzdravování nemocných atd. Všichni, každá organizace si opatřila uzdravovatele, protože do její organizace nepřišli. Co jsme učinili?

Trochu si toho nyní všimněme. Udělali jsme přesně totéž, co Mojžíš! Vytáhli jsme a pokoušeli se usilovně vykonat nějaký zázrak: „Číchal jsem nemoc“, „Měl jsem krev ve své ruce.“ – Konaly se divy. Co se z toho stalo?

Mnozí z těch mužů se snažili tak velice, že se zhroutili a stali se z nich alkoholici, neurotici; své smýšlení odvrátili pryč od letničního předsevzetí, takže opět založili organizaci a takové věci.

Hleďte, co jsme učinili: Zabili jsme Egyptana. To souhlasí. Pokusili jsme se, namáhali se, platili jsme, namáhali se po celou noc v modlitebním shromáždění, až náš hlas selhal, a pokusili se něco vytvořit, něco „vyprodukovat“ a všechny možné věci a zjistili jsme, že to byl totální neúspěch. Musíme se vrátit do pouště. To souhlasí. Ano.

Zápasení v táborových shromážděních — proč toho hned nenecháme? To byste měli učinit. Jděte zpět a nechtě toho. Proč? Protože jsme udělali totéž, co Mojžíš. Není to nic platné. Po čtyřiceti letech se stal zajatcem Slova Božího. Co jsme se snažili udělat, když propuklo velké požehnání, objevily se všechny velké věci, které nám Bůh oznámil, že musíme být znovuzrozeni a přijmout Ducha svatého, křest na jméno Pána Ježíše Krista a všechny ty věci zde? Vidíte, namísto aby lidé stáli na Slovu, byli mu podřízeni — co učinili? Začali s vlastní denominační teorií, která již selhala, a snažili se vyvolat něco, co vypadalo jako pravda.

Bude lépe, když zde skončím. Jsem si jist, že jste dosti moudří a pochopili jste, co míním. Hleďte, co se tím stalo. Přemýšlejte o tom. Co máme dnes večer jiného než národ plný organizovaných lidí, kteří popírají Písmo Boží, kteří život Ducha svatého označují za rozumovou telepatii, kteří odmítají, aby to přišlo do jejich církve. Oni by vám nedovolili, abyste se jediným slovem zmínili o semeni hada, o věčné jistotě a o věcech, jež Duch svatý zjevil.

Dával jsem výzvu za výzvou, aby přišel někdo a dokázal, že je to zvrácené. Co mají? Totéž, co Luther a všichni ostatní.

Zabili Egyptana — co to bylo? Možná, že to způsobilo, že někdo

přestal krást nebo zůstal své ženě věrný. A co potom jste z něho udělali? – Člena církve. „Pojď a přístup k naší skupině.“

Hleďte, zapáchající mrtvý muž bylo to jediné, nač mohl poukázat jako na výsledek čtyřicetiletého školení – zapáchající mrtvý a rozkládající se Egyptan, který tam ležel.

Tak přibližně je to dnes večer. To jediné, nač po tomto takzvaném probuzení, jež probíhalo, mohou ukázat, je zapáchající hromada členů církve, kteří nevědí o Bohu více než hotentot o egyptské noci. To souhlasí. Přinášíte-li jim Slovo Boží, řeknou: „Tomu nevěřím. Nestarám se o to, co je řečeno. Nevěřím tomu.“ Je to strašné, musíte-li ukazovat na takovou věc, po všech těch úsilích a bojích a všem tom, co jsme měli.

Snad se můžeme vykázat velkou školou; ale ona je mrtvá. Ona zapáchá! Je jako to, z čeho jsme předtím byli vytaženi. Jako se vepř válí ve hnoji a jako pes se vrací zpátky k svému vývratku, tak je to, když se vracíme.

Mrtvý Egyptan. – Bezpochyby někdo věděl, že to byl Mojžíš. On věděl, že byl k tomu povolán.

„Ztratil jsi cit pro lid?“

„Ne.“

„Proč tam nejdeš a neučiníš toto? Proč tam nejdeš a nezkusíš to? Proč nevytáhneš se všemi ostatními?“

Mojžíš byl tam venku a byl svlečen, dokud neměl prožít s hořícím keřem, kde mu bylo oznámeno Slovo Boží: „JÁ jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. JÁ se rozpomínám na Své zaslíbení. JÁ jsem sestoupil, abych je osvobodil. JÁ tě posílám, abys to učinil.“

To bylo ono – Slovo, ne úsilí lidu, tužba národa. Čím se stal potom? Nechtěl se již střetnout s Egyptany. Avšak on se stal zajatcem! Amen.

Po všech těch uplynulých letech, v nichž byl svlečen, stal se u hořícího keře zajatcem – mocný Mojžíš se všemi jeho schopnostmi. Bible říká, že Mojžíš byl v Egyptě mocný v slovech i skutcích.

Avšak dejte pozor, co ten mocný teolog učinil v přítomnosti hořícího keře! Přiznal jen svoji neschopnost. Když pochopil skutečný cíl Boží, přiznal svoji neschopnost to vykonat, ačkoliv byl vyškolen ve veškeré teologii, jakou mu bylo možno dát, a vystudoval v jejich nejlepší škole. Co však mohl učinit, když tam v keři visel ohnivý sloup? Řekl: „Nedovedu ani mluvit. Kdo jsem, Pane, že bych měl jít?“

„Vyzuj svoji obuv, Mojžíši. JÁ bych chtěl s tebou mluvit. Skloň se až k tomu, abys vyzul své střevice. Vrhni se na zem, JÁ bych chtěl s tebou mluvit.“ Nakonec neuměl už ani mluvit – vyvolený zajatec, vyvolený prorok; jako byl vyvolen Pavel.

Mojžíš byl vyvolený osvoboditel, a konečně měl Bůh Svého vyvoleného poddaného i jako Svého zajatce. Ó, Hallelujah! Mohl se pohnout jen tak, jak jím hnulo Slovo Boží.

„Co mám říci, kdo mě poslal?“

„Ten JÁ JSEM.“

„Jak to mám učinit?“

„JÁ budu s tebou.“

„Ano, Pane, jak Ty říkáš. Zde jsem.“

Ó, tu se stal zajatcem. Kráčí vpřed proti svému lepšímu vědění.

Byl vyškolen, aby velel armádě: „Oddíle čelem vzad!“, byl vyškolen, aby všechny válečné vozy šly v bitevním pořádku. „Oštěpy dolů!“ Tak tomu rozuměl. To bylo jeho vzdělání. Nyní se zeptal: „Cím k tomu přispěji?“

ON odpověděl: „Co máš ve své ruce?“

„Hůl!“ Bůh mnohdy působí tak, že to lidskému smýšlení připadne směšné. Měl v ruce hůl. Vous mu visel dolů. Bylo mu osmdesát let. Jeho žena seděla na mezku s dítětem na klíně. V rukou, skleslých, dolů visících měl hůl. Zdvihl svoji hlavu. Avšak měl to Tak praví Pán. Byl definitivně zakotven. Byl zajatcem.

„Pohybuj se jen, když se pohybuje Slovo. Mluvím jen, když Slovo mluví.“

„Kam jdeš?“

„Mám příkaz, abych předstoupil před faraóna. Tato hůl mu ukáže, že mě Bůh poslal.“

„Co potom učiníš?“

„ON připraví to další, potom, když jsme učinili toto.“

Tady to máte! Jen jedno musím učinit. Jako první: předejte se. To souhlasí. Staňte se zajatci! Nehleďte na sebe nebo na něco jiného. Staňte se zajatcem.

Mojžíš se stal zajatcem. Přiznal, že neumí ani mluvit. Když ho Bůh konečně dostal do Svých rukou, mohl se hnout jen tam, kam jím pohnul Bůh. ON mu řekl Slovo. Věděl, že to bylo Slovo. Potom se podřídil Slovu. A Duch svatý, Bůh, tam podmanil Mojžíše vůli Boží.

To stejné učinil s Pavlem; víte to? ON podmanil Pavla, toho sarkastického Žida s hákovým nosem. Pavel měl vyznamenání, jimiž se mohl dekorovat, On však pravil: „JÁ mu ukáži, co bude muset trpět kvůli Mému Slovu.“

Pavel tam seděl, pochopil Slovo a poznal, že to byl Ježíš. Potom zdvihl ruce a byl za Něho zapražěn. Láska Boží ho zapráhla za Slovo. „On ponese Mé jméno před pohany.“ Tam šel.

„Mojžíši, Já jsem Bůh tvých otců. JÁ jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Rozpomínám se na Své zaslíbení jim; čas zaslíbení je blízký. JÁ vidím útlak Mého lidu! Vzpomínám na Své zaslíbení! JÁ jsem sestoupil, abych tě zapráhl.“

Víte, co říká Slovo. „JÁ jsem vložil na tebe jho, abys tam šel, vystrojil jsem tě mocí, abys osvobodil Můj lid. Vezmi hůl na svědectví do ruky, neboť skrze ni jsi viděl, jak se stal zázrak, tak, jako David s prakem.

Sám se zapráhl pod jho a šel tam. Konečně měl Bůh muže, který Mu byl podřízen a poddán, a který se nemohl pohnout dříve, dokud jím Slovo Boží nehnulo. Kdyby to jen lidé dnes tak činili.

Potom byl Jeho zajatcem – zajatcem lásky, poddán Bohu svazkem lásky, jako Pavel — byl svazkem lásky podmaněn Bohu — tak jako Pavel. Oba muži byli vyškoleni stejně. Mojžíš vystudoval, to víte, a chtěl děti Izraele osvobodit vojenskou mocí. Pavel byl vyškolený, aby je vzal z rukou Římanů a velkou duchovní mocí světa oněch dnů je osvobodil. Pod Gamalielem vznikly velké školy učenců.

Oba odešli do pouště a vrátili se zpět jako změnění lidé. Oba viděli ohnivý sloup, oba byli proroci. Souhlasí to? Oba byli proroci a oba byli osloveni z ohnivého sloupu. To přesně souhlasí. Přišli, aby osvobodili. Prošli pouští. Opustili svoji vlast a odebrali se na poušť, opustili ty svoje a všechno ostatní, aby se dozvěděli vůli Boží.

Byli na jeden způsob vyučení, Bůh je proměnil v jiné lidi. Stali se dokonalými zajatci, že nejednali, jak chtěli, ale jak to chtěl Bůh. ON je tentýž včera, dnes i na věky.

Máme ještě deset minut? Přiberu spěšně ještě jeden charakter; vidím jeden před sebou. Jeho jméno je Josef. Byl vyvoleným synem. Byl dokonalým obrazem na Ježíše Krista. Narodil se jako prorok. On je také prorok. Viděl vidění. Již jako malý chlapec viděl vidění, v němž seděl na trůnu a jeho bratří se před ním skláněli.

Avšak, dejte pozor! On se tak nějak cítil hlupákem. Hleďte ale, co Bůh musel učinit. Udělal s ním totéž jako se všemi ostatními,

neboť Mojžíš byl osvoboditel, Pavel byl osvoboditel, a rovněž i Josef byl osvoboditel. Zachránil svůj lid v době hladu. Co s ním musel Bůh učinit? ON ho dal do vězení, rovnou do vězení.

Ano, myslíte na to. Byl svými bratry prodán jednomu Egyptanovi a prodali ho pak Putifarovi. Nejprve mu Putifar dal trochu svobody, avšak víte, že i to mu bylo vzato. Tam potom plačící seděl ve vězení – plačící. Bůh ho musel svléknout.

Povšimněte si toho! Avšak věřím, že během celé doby strávené ve vězení mohl myslet na to, že vidění mu ukázalo, jak bude sedět na trůnu a jeho bratři se budou před ním sklánět. Neboť věděl, že jeho dar pocházel od Boha a že se to musí naplnit.

Jen kdybychom mohli pamatovat na to, že On podle Slova Božího v těchto posledních dnech bude mít Církev, lid, a věci, jež zaslíbil. ON řekl, že to bude mít, a my žijeme v tom čase se Slovem. Nyní se pokouší udělat z nás skutečné zajatce, kteří jsou s Ním zavřeni.

Znáte tu starou píseň, již jsme zpívali: „Potom budu zavřen s Bohem; chtěl bych být s Bohem zavřen“?

Přemýšlel jsem o tom: „Zavřen s Bohem“ – víc nic. Můžete se pohybovat jen potom, když Bůh řekne: „Hněte se.“ Můžete dělat jen to, co vám Bůh řekne. Potom jsme s Bohem zavřeni.

Myslete na to, on přemýšlel. Stal se úplně neschopným člověkem sám před sebou ve všem, co znal, ve všem, čemu rozuměl, vůbec ve všem. Stal se totálně neschopným. Nefungovalo to. Byl přiveden do situace, kdy ho už nikdo neposlouchal. Byl zajatcem.

Byl uveden do situace, které by věřící nevěřili. Víte, co myslím? Jeho služba již neměla působivost – lidé se odvrátili. Ve vězení by na něho nedbali. Co by jim byla platná jeho služba? Mohl by stát na tyčích mříže ve vězení a kázat skrze ně. Šli by dále po ulici. Vidíte? A přece se stal zajatcem. Bůh ho zajal, až se kolo začalo otáčet.

Pohleďte, Josef byl neschopný člověk. Konečně k němu přišel Bůh do vězení. Přišel k němu jako k Pavlovi a všem ostatním a On použil daru, který mu dal, aby ho odtamtud dostal. Přesně to. ON ho vyvedl z vězení ven. Co učinil? Jakmile ho vyvedl z vězení, byla mu dána králem moc – byl proměněn a posadil se po boku toho, jemuž byl podřízen. Byl vyveden z vězení a obdržel moc, takže muselo být vykonáno všechno, co řekl.

Každý zajatec neustále myslí na to, že se narodil k nějakému účelu. Narodil se k tomu, aby seděl vedle krále a všichni ostatní museli před ním sklánět kolena. Vidění mu to tak řeklo. Amen! Avšak dříve,

než vidění mohlo být dokonale splněno, musel se stát zajatcem! Amen. Potom se stal panovníkem. Když vyšel z vězení a stal se zajatcem Slova Božího, že mohl říkat jen to, co mu Bůh vložil do úst, potom působil skrze něho Bůh.

Hleďte, Josef měl moc vězení faraónovo svázat vlastní vůlí. „Řeknete-li k této hoře...“ Měl moc, svázat vězení faraónovo; ať by to byli diákon, presbyteri nebo cokoliv by byli nebo ať reprezentovali stát.

On řekl: „Svazuji vás!“ Tak byli svázáni. To bylo ono. Mohl to učinit skrze vlastní slovo a podle své vlastní libosti. Amen. Čest buď Bohu!

Mám již jen přibližně tři minuty, chci-li dodržet své slovo. Zjišťujeme, že se stal zajatcem Boha – ze zajatce světa. S Pavlem a Mojžíšem to bylo totéž. Ze zajatce vlastního myšlení zajatcem Boha. Když se objevil, měl moc Boží. Stal se Pavlem.

Mojžíš Mu oddal vlastní myšlení, vysvětlil je. Stal se zajatcem Slova Kristova, jen potud se mohl pohybovat. Řeknete: „Kristus?“ Považoval pohanění Kristovo za větší bohatství než poklady Egypta, a proto byl zajatcem Kristovým, jako byl Pavel.

Myslete na to, všichni tři byli proroci. Museli být vysvělečeni ze svého vlastního myšlení, aby se stali zajatci vůle a cest Božích. Myslete na to, že měl moc svým vlastním slovem svazovat a měl moc vlastním slovem osvobozovat. Mohl říci: „Osvobozuji tě ve jménu Krále.“ Amen.

Farao učinil Josefa svým synem. Kristus dělá ze zajatců Svě lásky Svě syny a dává jim tutéž moc, jakou měl. Jan 14, 12: *„Kdo věří ve mne, bude skutky jež já činím, také činit, ano, on bude konat ještě větší, než jsou tyto!“*

Tak bude zajatec lásky Kristovy vystrojen mocí svým Králem, jenž jest Kristus, Amen. „V pravdě pravím vám: Kdo by k této hoře řekl: ‚Zdvihni se...‘ a ve svém srdci nepochybuje, nýbrž věří, že co vyslovuje, se splní, tomu se také tak stane.“

„Zůstanete-li ve Mně a Má slova zůstanou-li ve vás...“ „Jestliže Mně budete podrženi...“ Neboť On a Jeho Slovo jsou totéž. Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi... Tentýž včera, dnes i na věky. „Jestliže zůstanete ve Mně...“ (ne tu a tam) „... ve Mně zůstanete a Má Slova ve vás, potom prostě, oč byste chtěli“ (nebo řekněte, co byste chtěli) „a stane se to“. ON má moc.

Všimněte si, dříve, než vyšel, musel být vyveden a oholen.

Některé věci museli být odholeny, dříve, než se mohl setkat s králem.

Ó, právě tak bere Bůh mnohdy Svůj lid ven a odholí něco od jeho vlastní vůle. ON jim ukazuje, že prostě nemohou činit, co by chtěli. Víte, co mám na mysli. Oni nemají tu svobodu, aby konali, co by chtěli konat. Dříve, než mohou dospět k plné moci a stát se otrokem lásky Kristovy, musejí být nejprve oholeni a potom představeni. Mnohdy je bere ven na poušť, aby to učinil – aby je oholil – potom ty pomazané vyvádí opět ven, aby splnili účel, k němuž je určil. Vidíte, co míním? Bratře, jsme v konečné době.

Myslete na to, co On ve všech ostatních časech učinil. ON musel vždycky vzít jednoho muže a udělat z něho Svého zajatce, který to své opustil. Musel všechno, co znal, opustit, musel zapomenout školení a všechno ostatní, aby poznal vůli Boží a následoval Boha. Nemůže následovat současně Boha a to, co lidé činí. Stojí to k sobě v příliš velkém protikladu.

Nemůžete současně jít na východ i na západ, nemůžete jít současně doprava i doleva; nemůžete jednat současně správně i zvráceně; nemůžete současně poslouchat Boha i člověka. Ne, buďte posloucháte Boha, nebo posloucháte lidi.

Jestliže posloucháte Boha a podřídili jste se Bohu, potom se stanete zajatci Boha — Jeho Slova a Jeho vůle. Nehledě k tomu, co někde někdo říká, stáváte se Jeho zajatcem.

Slyšte! Jsme v konečné době. Chtěl bych říci toto s uctivou bázní a respektem, zatím co uplynou poslední minuty. Hleďte, co Bůh podle mého mínění učiní, učinit musí a v posledních dnech činit bude, aby našel nástroj pro žeň. ON musí nalézt nástroj, aby jím na mlátě mlátil.

Každý sedlák k tomu musí mít nástroj, začne-li žeň. Musí mít ostrou kosu nebo někde něco a potom také stroj, aby vymlátil zrna. Žeň je zralá.

Ó Bože, vezmi nás do Svých rukou. Učiň z nás nevolnické služebníky Své lásky. Použij nás za nástroje, abychom této hříšné, prokleté zemi, v níž dnes žijeme, uvedli do povědomí, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

Co se mne týče: Nechť jsem zajatcem, ó Bože. Jestliže mě všichni bratři odmítnou, jestliže mě všichni přátelé odmítnou, chtěl bych být přesto zajatcem Ježíše Krista a Jeho Slova, abych chtěl být skrze Jeho Ducha zapražen do Jeho Slova, abych viděl, jak Duch svatý potvrzuje Slovo Boží stejnými skutky, jež ohlásil. Chtěl bych být zajatcem Ježíše

Krista. Modleme se.

Táži se dnes večer, během toho, co jsme sklonili své hlavy, zda snaha, kterou máme, něčím být nebo to, co bychom chtěli být, je sobeckou záležitostí. Táži se, zda bychom to prostě nemohli odložit stranou.

Ptám se, zda je zde dnes večer mladý muž, jenž se rozhlédne a řekne: „Jestliže se stanu něčím, musí to být něco docela určitého.“ Ptám se, zda pociťujete, že vůle Boží vchází do vašeho života, a vy řeknete: „Ne, ne, má usilování jsou nyní pryč. V posledních dnech ke mě Duch svatý mluvil. Chtěl bych se Bohu oddat, abych byl mlátičkou v těchto posledních dnech.“

Někde mladá dívka může mít ctižádost být jemnou dámou nebo možná hezkou ženou, nebo jednoho dne udělat kariéru v Hollywoodu. Táži se, zda nejste ochotny zřici se své ctižádosti v přítomnosti Boha a Jeho Slova a poslechnout volání Boha ve vlastním životě. Bůh ví, kdo jste.

Ptám se, zda v blízkosti je kazatel, služebník nebo pracovník v církvi (přicházím sem jen tu a tam a neznám ani třetinu lidí, kteří tu dnes večer sedí, jen malou hrstku), avšak ptám se, zda taková osoba zde je, která by byla ochotna říci: „Nedbám nic toho, co někdo říká, jsem nyní Božím otrokem. Budu Jeho Slovo za každou cenu kázat. Nestarám se, zda mě moje organizace vyhostí. Zůstanu se Slovem; učiním to. Má vůle je vůle Boží. Boží vůle je má vůle. Budu zajatcem Ježíše Krista. Skrze Jeho milost a pomoc to učiním.“ Přemýšlejte o tom, během toho, co jsme sklonili své hlavy.

Kolik vás usiluje o toto dnes večer? Zvedli byste svoji ruku. I moje je zdvižena – dávám všechno všanc. S hlavami skloněnými, zatím co nyní v modlitbě rozvažujeme, zpívejte tiše: *Všechno Ti dám, vše Ti dám, vše Ti dám, můj věrný Spasiteli, vše Ti dám.*

Míníte to skutečně? Chtěl bych být zajatcem. Vezmi mě, Pane, vezmi mě dnes večer do domu hrnčíře, rozbij mě docela a zformuj mě znova. ... *Všechno Tobě, můj drahý Spasiteli, všechno Ti dám.*

Nebeský Otče, zatím co píseň se ještě dále hraje, myslil jsem, že by bylo užitečné v tomto čase zpěv přerušit a okamžik mluvit k Tobě. Zatím co si lidé myslí: „Dávám všechno všanc“, Otče, chtěli bychom to učinit, jako kdyby to byla naše poslední příležitost. Dovol nám přijít s upřímností.

Pojďte ke stolu Páně, jak se to dělo, s vypranými šaty, umytými dušemi, umytou vůlí, umytými tužbami, abychom se sami

oddali a Bohu dovolili, aby Své Slovo vzal a nás jím – Slovem Božím – podmanil. Nechť nás nyní Duch svatý přijme, zatím co jho z dnešního večera pocítujeme ve svých srdcích. Beru Tě za Tvé Slovo. „Nesmýšlejte své vlastní myšlenky, myslete Mé myšlenky, myslete v Mé vůli; Já vás povedu.“

Ó Bože, dej, aby to pro každého z nás byl prožitek; ti mladí lidé, manželský pár, jenž zde sedí, i ostatní, kteří přicházejí, aby se stali mužem a ženou, sedí zde starší muži, kteří jsou kazateli. Vydali se na cestu, Pane. Zde jsme bratr Neville a já, kteří již daleko vystoupili na žebříku. Naše dny jsou již sečteny. Naše kroky se stávají opatrnější, než jak jsme je až dosud dělali. Dáváme pozor, kam vkročíme. Fyzicky již nejsme na nohách tak dobří, jak jsme byli kdysi; avšak, Pane, vidíme, že tento smrtelný život vyhasíná, a že kroky ani jednoho z nás nejsou jisté, kdybys Ty nás nedržel za ruku.

Přijmi nás nyní, ó Bože – učiníš to? Vezmi naše srdce a naši vůli do Svých rukou a dej, abychom se dnes večer stali zajatci Slova a Krista. Nechť zde vedeme Božský život. Ať tyto mladé ženy a tito mladí muži, mladíci i dívky, Ti předají své životy. Kéž jejich snaha se stane snahou sloužit Kristu. Dej, abychom se stali zajatci Tvé božské milosti a Tvé vůle. Dej to, Pane.

To je všechno, co vím, abych učinil, Pane: tato malá kusá slova. Důvěřuji, že Ty je správně sestaviš. Zde uvnitř je teplo. Lidé chtějí poslouchat, avšak je skutečně teplo. Mnozí musí domů a časně jít do práce. Avšak nechť toto semeno je vloženo do jejich srdcí: – zajatec.

Jděte domů a řekněte své ženě, dříve než se v toto odpoledne či večer připravíte před postelí k modlení; pohleďte si navzájem do očí a řekněte: „Miláčku, co říkáš k tomu večeru dnes? Stali jsme se skutečně zajatci Kristovými a Jeho vůle, nebo činíme svou vlastní vůlí?“

Nechť mladí muži a mladé ženy všude, obzvláště ti, kteří dnes toto poselství slyšeli, si položí stejnou otázku: „Jsem ochoten stát se zajatcem, opustit svůj vlastní život?“

„Kdo svůj život bude chtít zachránit, ztratí jej, kdo však svůj život ztratí kvůli Mně, nalezne jej.“

Otče, víme, že to znamená stát se Tvým zajatcem. Osvobod' nás od našeho vlastního úsilí a žádostí, abychom našli Tebe. Potom máme věčný život. Dej to, Pane. To jediné, co vím, je přenechat to nyní Tobě a položit do Tvých rukou. Kéž to přinese ovoce, nechť povstanou velké nástroje pro žen posledních dnů. Muži i ženy, mládenci i dívky se

oddávají Tvé dokonalé vůli, ó Bože, a stávají se zajatci Ježíše Krista — Jeho lásky, opásání pouty božské lásky skrze Krista. Prosíme o to v Jeho jménu. Vše Ti dám, (povstaňme nyní,) všechno ...

Zazpívejme to ještě jednou se zavřenýma očima a zdviženýma rukama: Vše Ti dám ...

Skloníme-li nyní hlavy a dříve, než zazpíváme závěrečnou píseň: „Ó, jak sladce zní Ježíšovo jméno“, rád bych poprosil o to, aby tento bratr zde – zapomněl jsem jeho jméno...

Ta sestra vydala svědectví o vidění, v němž bylo ukázáno to temno, jež nad ní přišlo a že byla uzdravena; ohlédla se dozadu a ten tmavý závoj zmizel. Její víra to učinila. Propuť nás v modlitbě, chceš to učinit a modlit se o požehnání pro nás všechny, bratře?